

כשהיכרתי את סימה נפתחו לי שערים. פיתאום מישוהו שר את השירים שלי. אני לא רעויתי לשיר אותם. טיב הרגשתי שהשירים שלי האומים לומר יותר טוב ממיני.

במילחמת יום-הכיפורים חרשנו את סיני, קבוצה של זמרים מברישבע, יוסי מוסטקי ועוד אחרים. זה היה פנטסטי. סימה ואני לא התפרנו. היום, כדי למצוא חן בעיני הקהל, אני שרה שירים שהוא מכיר, אבל אז עשינו רק דברים שאני כתבתי.

אלה היו שירים מסובכים. היום אני לא יכולה לשיר אותם — את כל הירע שהיה לי הכנסתי אז לשיר אחר.

נגיל 15 כתבתי את בבוקר אני עומד ליד מיטתך. גידי גוב שר את השיר. כבר אז, נגיל 15, ירעתי שהוא ישיר אותי. כתבתי אותו בשבילו.

כתבתי אז בכמויות עצומות. הלוואי שהיום אכתוב כך.

● ובצבא?

כאן יש סיפור קטן. תיכון לא גמרתי, כי רציתי להתגייס לצבא. קצת נהנקתי בתוך המסגרת של בית-ספר תיכון. בכלל, מיסגרת זה משהו שחונק אותי. לפני י"ב אמרתי להורים: עד כאן, אני לא צריכה תנ"ך, מתמטיקה וסיפורים בשביל מה שאני הולכת לעשות בחיים, בשביל המיקצוע שלי. הם הגיבו קשה.

נבחרתי ללהקה צבאית והתקבלתי לכמה להקות. די התלהבו ממני. בכחניות שרתי רק שירים שלי, כשכולם באו עם שירים מוכרים מהרדיו. אני פשוט לא הייתי בגל של מה שצריך לעשות כדי למצוא חן בעיני כוחנים, וגם עשיתי קטע מישחק. דווקא צחוק. אני זוכרת את צרי צרפתי, שהיה בין הבחונים, את הצחוק שלו אני שומעת עד היום. כשאני חושבת על זה, אני מרגישה אידיוטי. עומדת מול בוחנים ועושה מערכון, בשביל שיקבלו אותי ללהקה צבאית.

בבית היה שמה, נלחמתי קשה. אבא שלי מאודימאור התנגד, "בלי בגרות, איך תצאי לחיים?" הוא אמר. אבל אף אחד לא יכול היה לעצור בעדי. הייתי המגויסת היחידה מבאר-שבע, נתנו לי 10 לירות לקנות כרטיס אוטובוס. לקחתי מיוזוהי ויצאתי לחיים.

החיים האחרים שלי התחילו בנסיעה באוטובוס. הייתי מאושרת כמו בסרט. הרגשתי שאני יוצאת לכבוש את העולם, שאני יוצאת לקראת התהילה. הרגשתי שזהו — מעכשיו זו אני לגמרי.

כמוכן שאחר כך באו הנפילות. בלי אבא ואמא, בלי הגנה של בית. היו לי ממש משברים, הייתי המומה. שלושה-ארבע השנים הראשונות שלי בתל-אביב הייתי המומה. הסתובבתי בשוק כל הזמן וקרר לי דברים.

את הלהקה לא אהבתי. זו הייתה להקת הנרסה קרבית. יחד איתי היו יואל לרנר וקורין אל-אל. למעשה, שנאתי את הלהקה, כי זו הייתה עור מיסגרת, והעניין הזה של מיסגרות — אף פעם לא הצלחתי להתאים את עצמי למיסגרת.

איכשהו עברנו את הצבא בלי שלאגרים. זו הייתה הלהקה הכי אפורה שהיכרתי.

● איך הייתה הפגישה עם תל-אביב?
תל-אביב הייתה קשה לי מהרגע שלקחתי את העשר לירות עם המיוזוהי והגעתי לבית-השיריון — איזה חור בירדליהו עם ריח נורא של ליוול. כשהייתי בבאר-שבע, תל-אביב הייתה בשבילי חו"ל. הייתי מקבלת מאבא שלי 100 לירות ונוסעת לתל-אביב, יושבת בבתי-קפה, מסתכלת על האנשים. אהבתי את האנונימיות. זה מה שאני אוהבת בניו-יורק. רק שהיום כל אחד בניו-יורק צועק לי: "יהודית!" כסאכיווי הולכים רק כושים, פיתאום מישוהו צועק לי: "ארבע לפנות כוקר..."

אפשר להשתגע!
אבל נחזור לתל-אביב. הייתי נורא מבוהלת. כל החברה שהכרתי נראו לי אז חכמים, ומה שיצא החוצה מהתחושה שלי היה דבר קשה. הייתי כל-כך רחוקה מעצמי, הייתי מאוהבת בומר ידוע, אבל לא האמנתי שמישהו יכול להתאהב בי בחורה. תמיד הלכתי לישון עם לב שבור.

● איך השתלבת בברנדיה התל-אביבית של זמרים ומוסיקאים?
לפני שגמרתי צבא עשיתי קולות לאריק איינשטיין. הכרתי שם את אבנר קנר, שעשה תוכנית של כישרונות צעירים בגלי-צה"ל — שרתי שלושה שירים, גם נורית גלרון התגלתה אז כומרת.

● מתי, בעצם, התחלת להרגיש זמרת, הרי עד הלהקה הצבאית רק ליווית בגיטארה ועשית קולות?
זהו. בלהקה הצבאית הפכו אותי לסולנית, למורת רוחם של החברים. התחברתי עם שמיטוב לוי בהקלטות של אריק איינשטיין, ואיזה יום הוא הופיע אצלי בדירה בדיונגוף ואמר שהוא מקים להקה והוא צריך קול. הייתי מסוחררת, שבוע הסתובבתי בלי הכרה. זה היה אירי. בלהקה הייתה כל להקת ברוש, וזו הייתה חוויה אדירה.

אני חושבת שהלהקה שלנו ששת הייתה עוברת היום יותר טוב. היא הקרימה מעט את זמנה, וגם לא הייתה מספיק טובה.

אז הכרתי את גידי גוב באיזו תוכנית טלוויזיה של שירי יום-העצמאות. הוא שר את יצאנו אט, ושנינו ביחד היינו צריכים לשיר את השכם השכם בבוקר. אבל לא היינו מסוגלים. היינו צריכים להסתכל אחד על השני ולשיר, ובכל פעם שהסתכלנו פרצנו בצחוק. זו הייתה תוכנית ליום-הזיכרון, ואריק לבאי צעק עלינו: ילדים, קחו את עצמכם בידים! אבל לא הצלחנו לשיר והשיר יצא מהתוכנית.

ככה הכרתי את גידי, שהיה אחרי להקת

"אני לא מחפש תחליף לאהבה אצל הקהל. האהבה של הקהל היא סינתטית. הקהל אוהב אותי שעה וחצי, ואחר-כך אני יושבת לבד במונית וחוזרת הביתה"

כוורת ומחוסר-פרנסה. ביחד עם מוליק בילו, שאחר-כך היה בלהקת חלב ודבש, ושהיה חבר נורא טוב, הקמנו את שלישיית פרנסה טובה — ויותר אשקרה מזה אין: זו הייתה הלהקה שהייתה אמורה לפרנס אותנו. דודו אלהרר היה האמרגן, אני עשיתי עיבודים. הופענו בקיבוצים.

השלאגר שלנו היה ליפא העגלון. רווקא אהבו אותנו. אני כזה עמיתי באמצע, עם הגיטארה, בין גידי לבילו, סטייל פיטר פול ומרי. ליוויתי בגיטארה ועשיתי קולות. עוד פעם הייתי התימורת — הפעם של גידי ובילו.

בלינו ביחד, נורא נהנינו, היו הרבה צחוקים. אבל פרנסה טובה לא הייתה והלהקה התפרקה.

תוך כדי פרנסה טובה הציעו לי את סליחות. לא רציתי. אמרתי שזו לא המוסיקה שלי, שהשירים שלי יותר משמעותיים. או לא כל-כך החשבת את המילים. הייתי ילדה, פשוט ילדה, מי ששיכנע אותי היה שייקה לוי מהגששים. הוא אמר: "קחי את השיר, תסמכי עלי. תודי לי כל החיים שלך."

אני לא יודעת אם אודה לו כל החיים, אבל הוא צדק.

מה לעשות, הייתי אז צעירה מדי.

● ו"סליחות" הפך אותך לכוכבת?
כאילו. למחרת פתחת רדיו וכל הזמן השיר היה שם. כל-כך נבהלתתי אבל מצד שני זה היה כאילו ידעתי שהרגע הזה יגיע. איזה מין קול מבפנים ירע שהרגע יגיע.

גם כשהתחילו לזוהת אותי כרוכב והפסקתי

"נדאה שהייתי מוכנה מבפנים לגזור את השיער, שהיה תמיד שמיכה על ראשי, והשביל הנצחי באמצע הראש שחצה לי את המוח לשניים. הייתי חיבת להיפטר ממנו"

להיות בן-אדם פרטי — זה לא היה לגמרי זר. הרגשתי מוכר בתוך זה.

יהאללה! חלפו מאז שמונה שנים, לא להאמיין! ומאז נטלתי חלק באיזה 12 אריכנינגן והופעתי בחמש מיסגרות של הופעה.

● היו לך רגעים שנשבר לך?

כל הזמן יש לי, כשאני עולה לבימה עייפה, אני לא בדיק בעניין של הופעה, של לחשוף את עצמי לפני אנשים. לא רוצה, אין כוח להתמודד.

את צריכה לפתוח המון, לתת להם את המכסימום, לא לדקלם. ואת מרגישה שאת לא יכולה יותר. את עומדת על בימה יכשה, האצבעות כאובות והגרון לא נענה לך. את צריכה למלא אחרי הציפיות ואני לא רוצה לאכזב, פוחדת לאכזב, וזה קשה. אבל אני מכורה לזה.

● חשבת פעם על משהו אחר שהיית רוצה לעשות?

אני לא רוצה להיות בלונדית וצרפתי, אבל הייתי רוצה לטפל בחיות. את זה הייתי עושה, זה מה שהייתי רוצה לעשות. הדבר שהכי שובר אותי זה חיות חסרות-אונים שמענים וצדים אותן. אני כל-כך מעריכה את מה שבניו-יורק בארדו עושה ומקנאה בה על זה שהיא יכולה להרשות לעצמה. יש לי מערכת יחסים נהדרת, יהפיה, עם החתול שלי, מימשו. אנחנו ביחד כבר שבע-שמונה שנים. מכירים אחד את השני טוב.

● ועל מיקצוע אחר חשבת?

לא תמצאי אצלי הרבה כישרונות אחרים. לא יודעת. תפשיטי אריה מהפרוה שלו — איך הוא ייראה? לא יודעת, אף פעם לא ניסיתי להיות בלי מוסיקה. אני לא יודעת איך אראה בלי מוסיקה, פוחדת לחשוב. שמחה שזה בתוכי, משהו מרכזי כזה שאני יכולה להוציא דרכו דברים.

● במוסיקה שלך חל שינוי בולט?

ההליכה שלי אל המוסיקה הייתה מין התכנסות. היום אני הרבה יותר פתוחה, היום אני אוהבת אנשים, מחפשת חברת אנשים, וגם לא נבוכה, לא לחוצה.

● איך נוצר הקשר בינך ובין יעקב גלעד?

כשהייתי בצבא הכירו בינינו. אמרו שהוא כותב שירים, היא שרה.

זה היה קליק של השעה הראשונה. הרגשתי כאילו הוא חלק מהדם שלי. הייתה לנו אותה אינפורמציה על להקות שקמו ומתו באיזה חלק נירח של העולם. אהבנו את אותם הדברים, התעניינו באותם נושאים והתחברנו מאודימאור. אנחנו חברים כבר תשע שנים, חברים של יום-יום. במשך תשע השנים האלה גרנו ביחד איוו תקופה, היינו זוג רומנטי איוו תקופה. אבל החיכוך היה יותר מדי גדול וזה היה בלתי-אפשרי. זה היה הכל: החיים, הרומנטיקה, היצירה. זה היה בלתי-אפשרי יותר מדי.

היום יש לנו ספיים — כל אחד יש לו המרחב שלו, ואנחנו עדיין חברים מאוד קרובים אחד לשני, אבל היחסים בינינו חדלו מלהיות תלתיים.

בעבר זו הייתה תלות, ממש יחסים סימביוטיים. כמו שזה עכשיו, זה הרבה יותר נכון לנו.

● עד כמה, לדעתך, צריך מוסיקאי להיות מעורב בחיים הציבוריים בארץ?

צריך להיות מעורב עד כמה שיותר, כי מי אם לא אנחנו — שיש לנו כלי להגיד — צריך להגיד? אלא שכל אחר פוחד על עורו.

● את מעורבת?

בתקליט החדש שלי יש נקיטת עמדה. השירים לא פוליטיים חדי-משמעיים, אלא יותר חברתיים, לצד ההומני שקשור לארץ, לרברים שמטרידים אותי. אני עדיין לא מעזה ממש לנקוט בעמדה פוליטית. הארץ קטנה, כל לחישה תופסת הר. אבל אני יודעת שצריך להגיד דברים, רק שאני מחפשת את הדרך הנכונה.

● כמו להשתתף באקטים פוליטיים?

אני משתתפת כאדם פרטי, לא כמי שנואם או שר, כשלא בשנתיים האחרונות. אני הולכת כמו כולם להפגנות, אבל לא עולה על הבימה, לא מעזה לנקוט בצעד פרובוקטיבי. אולי אני פחדנית.

● ממה את פוחדת?

מאלימות.

● אומרים שלזמרים יש השפעה על הנוער. הנוער כיום נוטה ימינה — כיצד לדעתך יכול זמר להשפיע נגד התופעה הזו?

אני לא רוצה להאמין שהנוער נוטה ימינה, פשוט לא רוצה להאמין. הדרך היחידה שלי להביא לצד שאני נמצאת בו הוא פשוט לשיר את השירים שלי. אם הוא מקשיב לשירים, אם הוא אוהב אותם — הוא לא יכול ללכת ימינה.

● מה אמר במוך צריך, לדעתך, לעשות כנגד תופעת כהנא?

זה מחורר אותי לפחד שלי מאלימות. כהנא בעיני הוא התגלמות של אלימות, אגרסיה, שינאה. זה מבהיל אותי. כשאני רואה את כהנא אני רואה דם. האיש הזה נושא בתוכו זעם והוא סוחף אחריו אחרים. אני חושבת שאנחנו צריכים לעשות משהו, אבל אני לא יודעת מה. כל מה שלא תגיד — תיחשבי ליפת-נפש, ויפה-נפש הפכה למילה יותר חמורה מקללה.

צריך למצוא דרך. לי אין רעיון איד. זה מפחיד. (המשך בעמוד 44)

הסידרה שמתוכה נבחר התצלום לתקליט הרגשתי כאילו צומחות לי כנפיים!